

Ibn Baṭṭūṭa
Veliko popotovanje

Ibn Baṭṭūṭa
Veliko popotovanje

Ibn Baṭṭūṭa
Veliko popotovanje

Knjižna zbirka SKODELICA KAVE
Urednika zbirke: Karmen ŠTERK in Mirt KOMEL

Copyright po delih in v celoti FDV, 2016.
Fotokopiranje in razmnoževanje po delih in v celoti je prepovedano.

Izdajatelj: Fakulteta za družbene vede, Založba FDV
Za založbo: Hermina Krajnc
Ljubljana, 2016.

Recenzija: Karmen Šterk in Mirt Komel
Prevod in uvod: Sami Al-Daghistani
Soprevajalec: Nabil Al-Daghistani

Naslovnica: Jasmina Ploštajner
Prelom: Emma
Tisk: Tiskarna Cicero
Knjiga se tiska kot sprotni tisk.

Izid knjige je podprla Javna agencija za raziskovanje Republike Slovenije in
Kulturno-izobraževalni zavod Averroes, Ljubljana.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

910.4(5/6)''13''

IBN Batuta, 1304-1377

Veliko popotovanje / Ibn Battuta ; [prevod in uvod Sami Al-Daghistani; soprevajalec Nabil Al-Daghistani]. - Ljubljana : Fakulteta za družbene vede, Založba FDV, 2016. - (Knjižna zbirka Skodelica kave)

ISBN 978-961-235-798-6

286751232

Prevod posvečam svojim staršem,
mami Mariji in *baba* Nabilu.

KAZALO

UVOD – RIḤLA ALI VELIKO POPOTOVANJE IBN BAṬṬŪṬE	11
Nadaljnje branje	31
Transliteracija in transkripcija arabske abecede	33
VELIKO POPOTOVANJE	35
Začetek potovanja iz Tangerja	35
Pot do Alžirije	39
Omemba sultana Tunizije	41
Opis vrat in pristanišča Aleksandrije	46
<i>Opis svetilnika</i>	47
<i>Opis Pompejevega stolpa</i>	48
<i>Omenitev nekaterih učenjakov Aleksandrije</i>	49
<i>Obisk šejka al-Muršidija</i>	50
Opis Kaira	55
<i>Mošeja Omarja bin 'Āsa</i>	57
<i>Opis pokopališča</i>	60
<i>Opis reke Nil</i>	62
<i>Opis piramide in templja</i>	63
Od Kaira do Asyuta	64
<i>Zgodba o Khašību</i>	65
Pot proti Siriji	67
Pot od Gaze prek Jeruzalema do Asqalana	69
Jeruzalem	72
<i>Sveta prizorišča Jeruzalema</i>	74
Alepo	75
Damask	77
<i>Omenitev mestne mošeje, poznane kot mošeja Omajadov</i>	78
<i>Zgodba o Ibn Taymiyyi</i>	80
<i>Zgodba o smrtonostni kugi</i>	83
<i>Verske dobrotelne ustanove v Damasku</i>	84
<i>Navada damaščanov ob posebnih priložnostih</i>	86

Pot od Damaska proti svetemu mestu Medina	87
Sveto mesto Medina	88
Prihod v Meko	89
<i>Opis plemenite Kabe</i>	90
<i>Opis prebivalcev Meke in njihovih vrlin</i>	91
<i>Ločitev od Meke – naj ji Bog podari vse časti</i>	93
Sveto mesto Nadžaf v Iraku	94
Mesto Basra	96
<i>Zgodbica z naukom</i>	98
Od Basre do Abadana	99
Širaz	101
Mesto Bagdad	103
<i>Opis zahodnega dela Bagdada</i>	105
<i>Opis vzhodnega dela Bagdada</i>	106
<i>Grobovi kalifov, nekaterih učenjakov in dobrotnikov v Bagdadu</i>	106
Čudež v Jemnu	108
Od Adena do Mogadiša	109
Od Mogadiša do Kalwe	110
Mesto Dhafar	111
Oman	115
Od Hormesa do Bahrejna	117
Mesto Qays in iskalci biserjev	118
Od Bahrejna do Džedde in Latakije	119
Mala Azija	119
Mesto Konja	120
Mesto Qastamonija in Sinope	122
Mesto Krim	127
<i>Turški vozovi</i>	127
<i>Pod emirjevim šotorom</i>	128
<i>Sultan Muḥammad Uzbek in njegova družina</i>	133
Opis poti do mesta Bulgar – severne zemlje in mračne dežele	135
Od mesta Hadž Turkhana do Konstantinopla	138
Konstantinopel	140
<i>Opis mesta</i>	142
<i>Opis veličastne cerkve</i>	144

<i>Opis samostanov Konstantinopla</i>	146
<i>Pobožni kralj Gergīs</i>	14
<i>Odprava iz Konstantinopla</i>	148
Pot do Khwārizma	150
<i>Emir Khwārizma</i>	151
<i>Zgodbica</i>	152
Bukhārā	153
Omenitev pohoda Tatarov	153
<i>Opis pošte</i>	158
Opis potovanja in odprave po reki Sind	160
<i>Indijska drevesa in sadja</i>	161
<i>Opis Indijcev in samozajiganje</i>	161
<i>Opis zidov in vrat Delhi</i>	163
<i>Smrt moje hčerke</i>	164
<i>Omenitev sultanovega ukaza</i>	165
Udeležba v bitki v mestu Kol	168
<i>Moje nesrečno ujetništvo in rešitev</i>	168
<i>Omenitev popra</i>	170
Kalkuta	170
<i>Sultan Kozhikode</i>	171
<i>Opis kitajskih plovil</i>	172
Začetek potovanja na Kitajsko	173
<i>Bitka pri Singapurju</i>	174
Maldivi	175
<i>Opis otoških žensk</i>	176
<i>Moja poroka in prevzem sodstva</i>	177
<i>Sultan Cejlona</i>	179
<i>Opis opic</i>	180
<i>Velika bitka in zmaga</i>	181
<i>Napad piratov</i>	183
<i>Lebansko drevo</i>	183
<i>Kafrovec</i>	184
<i>Indijska lutnja</i>	184
<i>Nageljnovc žbice (klinčki)</i>	185
<i>Kraljica Urdudža mesta Kailo-Kiri v deželi Towalsi</i>	185

Kitajska	189
<i>Kitajsko lončarstvo</i>	190
<i>Opis kitajskih piščancev</i>	190
<i>Opis nekaterih navad Kitajcev</i>	191
<i>Opis papirnatega denarja</i>	192
<i>Opis zemlje, ki jo zažigajo namesto premoga</i>	192
<i>Obrti, ki jih obvladajo</i>	193
<i>Navade Kitajcev pri zapisovanju ladijskega tovora in oseb</i>	193
<i>Varovanje potnikov na kitajskih poteh</i>	194
Maroko	195
Pot do Andaluzije	196
<i>Sultan Granade</i>	200
Prihod v Marakeš	202
<i>Omenitev raziskovanja poti</i>	203
Potovanje do Malija	205
<i>Omenitev nilskih konjev</i>	205
<i>Bakrene kovine</i>	207
Oznanilo plemenitega ukaza	207
Konec potovanja	208
Slovar arabskih in islamskih pojmov	209
Recenziji	215

UVOD — RIĦLA ALI VELIKO POPOTOVANJE IBN BAṬṬŪṬE

Sami Al-Daghistani

Pričujoča knjižica je izbor več kot 400 strani dolge knjige, imenovane Popotovanje ali *Riĥla*, ki popisuje eno največjih popotovanj okoli sveta. Izbor besedil popotovanja Ibn Baṭṭūṭe je bil boleč proces, saj je sleherni opis mesta, družnje z duhovnimi možmi in razkrivanje novih dežel ter navad ljudstev nadvse nenadomestljiv in zato edinstven. Slovenskim bralkam in bralcem tako predstavljamo prevod iz arabskega originala, ki smo ga v skrajšani obliki izbrali in uredili po naslednjem vzorcu: odločili smo se prevesti tiste odlomke in dogodke, opise dežel in posameznikov, pripetljajev in modrecev, ki so bili za Ibn Baṭṭūṭo ključnega pomena, reči, s katerimi se je srečal prvič, in hkrati tiste odlomke potopisa prostranih dežel, ki bi bili primerni tudi za slovensko bralko in bralca, ob katerih bi lahko začutili vedoželjnost avtorja, še zlasti pa njegovo predanost spoznavanju tako islamske kakor

tudi neislamske kulture in razsežnosti sveta v 14. stoletju. Naj nam torej bralec ne zameri selektivnega, pa vendar premišljenega izbora, in naj se, tako kakor njegov junak, poda po poteh tegob in prigod z dobro namero razkrivanja nepoznanega.

Ko se je Ibn Baṭṭūṭa leta 1354 vrnil domov, je po naročilu maroškega vodja Abū Inān Fārisīja narekoval svojo zgodbo zapiskarju Ibn Džuzeyyu, učenjaku, ki ga je srečal v Granadi. Pričevalec popotovanja je torej Ibn Baṭṭūṭa, zapisnikar pa Ibn Džuzeyy.¹ Natančen prevod naslova knjige je: »Poklon tistim, ki preudarjajo čudeže dežel in čudovitost potovanj« (*Tuḥfat an-nuẓẓār fī gharāʾib al-amṣār wa ʿajāʾib al-asfār*), bolje poznano enostavno kot »Popotovanje« (*Riḥla*).

Glede na to, da je Ibn Baṭṭūṭa izgubil vse svoje imetje med roparskim napadom na odprtem morju, lahko sklepamo, da so se skupaj z imetjem izgubili tudi njegovi osebni zapiski s potovanj. Ko je torej narekoval svoje dogodivščine Ibn Džuzeyyu, se je moral zanesti le na svoj spomin in rokopise, ki so jih izdali prejšnji popotniki. Tako se je recimo pri opisu Damaska, Meke in Medine oprl na rokopise prejšnjih opisov mest andaluzijskega popotnika Ibn Džubayra, ki je kraje obiskal približno 150 let prej,² opis Palestine pa povzel od

1 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkeley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 310–311.

2 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkeley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 313–314.

maroškega popotnika iz trinajstega stoletja, Muḥammada al-Abdārija.³

Nekateri učenjaki še dandanes dvomijo o avtentičnosti obiska vseh krajev v Ibn Baṭṭūṭovi naraciji. Zaradi malo verjetnega opisa zelo kratkega poteka dneva v zimskem času je najbolj vprašljiva njegova pot do reke Volge in do srednjeveškega Bolgara, ki leži na isti zemljepisni širini kakor Moskva, a le kakšnih 700 kilometrov proti vzhodu.⁴ Prav tako je vprašljivo njegovo potovanje v Khorasan in pot po Anatoliji ter obisk Kitajske.⁵

Ibn Baṭṭūṭina *Rihla* ni bila poznana zunaj muslimanskega sveta, ko je nemškemu popotniku in raziskovalcu Ulrichu Jasperju Seetzeniu (1767–1811) uspelo dobiti v roke zbirko manuskriptov z Bližnjega vzhoda, med katerim je bila tudi skrajšana izdaja teksta Ibn Džuzeyya. Leta 1818 so bili izdani določeni deli v Nemčiji, nato pa je sledila še kritična recenzija v Franciji,⁶ skrajšana izdaja manuskripta v Angliji in prevod iz arabščine v

3 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 63–64.

4 L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007) 21. Glej tudi Stephen Janicsek (1929), »Ibn Baṭṭūṭa's journey to Bulghar: is it a fabrication?«, *Journal of the Royal Asiatic Society* 61: 791–800.

5 Glej Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 179, 157 in 253.

6 Silvestre de Sacy (1820), »De Mohamedde ebn Batuta Arabe Tingitano«, *Journal des Savants*, (15–25).

angleščino leta 1829 v Londonu.⁷ Leta 1929 je orientalist Hamilton Gibb izdal angleški prevod določenih odlomkov Defremeryjevega in Sanguinettijevega arabskega teksta,⁸ leta 1830, med francosko okupacijo Alžirije, pa je Bibliothèque Nationale s sedežem v Parizu prejela pet manuskriptov Popotovanja Ibn Baṭṭūṭe, med katerimi naj bi bila tudi avtografija Ibn Džuzeyya. Manuskripte sta kasneje uporabila tudi francoska učenjaka Chagles Defrémercy in Beniamino Sanguinetti.

Abū Abdullah Muḥammad Ibn Baṭṭūṭa, bolje poznan enostavno pod imenom Ibn Baṭṭūṭa (1304–1377), je bil islamski učenjak in pravnik, svetovni popotnik berberskega rodu, rojen v Tangerju v Maroku. Velja za enega največjih popotnikov vseh časov, dobro poznan po svojih popotovanjih in raziskovanjih.

Tudi Ibn Khaldūn v *Muqaddimi* potrdi, da je slišal za Ibn Baṭṭūṭo.⁹ Vse, kar je poznanega o Ibn Baṭṭūṭi, izhaja iz avtobiografskih zapiskov, ki jih je vključil v popotovanje. Vemo, da je bil berberskega porekla, rojen v družini

7 Lee Samuel, *The Travels of Ibn Batuta* (London: Oriental Translation Committee. A translation of an abridged manuscript, 1829).

8 Gibb H. A. R. (ur.), *Ibn Battuta Travels in Asia and Africa* (London: Routledge, 1929). Dotopno na <http://legacy.fordham.edu/halsall/source/1354-ibnbattuta.asp>.

9 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 315.

islamskih pravnih učenjakov v Maroku. Študiral je islamsko pravo in predvsem malikitsko pravno šolo, najvplivnejšo na področju Severne Afrike.¹⁰

Ibn Baṭṭūṭa je prepotoval več kot 120.000 kilometrov, in četudi je njegovo popotovanje videti dokaj nenačrtovano, obstajajo trije glavni razlogi, ki so vplivali na odločitev za potovanje: romanje v sveto mesto Meka, želja po spoznavanju novih krajev in dežel ter neizpodbitna odločnost po znanju (tudi zato se je Ibn Baṭṭūṭa poleg z uradnimi veljaki med svojim 30-letnim popotovanjem največ družil z učenjaki, šejki in pravniki). Ibn Baṭṭūṭa je odrnil na pot, ko mu je bilo le 21 let, z namenom obiskati Meko, popotovanje pa se je raztegnilo ne več kot 30 let. V tem času je obiskal ves takrat poznani islamski svet in ob njem – Severno Afriko, Zahodno Afriko, Južno in Vzhodno Evropo, Bližnji vzhod, indijski podkontinent, Centralno Azijo, jugovzhodno Azijo, Kitajsko – razdalje, ki jih ni prehodil še nihče poprej.

Rihla velja za eno najbolj poznanih popotniških knjig vseh časov. Arabski literarni svet uvršča to knjigo kot glavno delo žanra popotniške literature, uglednemu avtorju pa je bil s to knjigo zaslužen dodeljen naziv »emir muslimanskih popotnikov«. Ibn Baṭṭūṭa je začel svojo potovanje iz rojstnega mesta Tanger (na severu današnjega Maroka) leta 725 po hidžri oziroma 1325 po našem štetju. Mladi Ibn Baṭṭūṭa se je odpravil na romanje

10 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 22.

v Meko, vseeno pa ni skrival svoje želje po popotovanju po širnem svetu, ki je izvirala iz domnevnega nauka in prerokovega izročila: »Poiščite znanje, pa četudi na Kitajskem.«¹¹

Na poti do Meke je v Egiptu srečal učenjaka in samotarja, ki mu je namignil, da je človek velikih raziskovalnih podvigov, in mu zato naročil, naj pozdravi njegove brate v Hindu oziroma Zahodni Indiji, Sindu oziroma Vzhodni Indiji in na Kitajskem.

Njegova pot se je začela po kopnem na oslu, ki ga je iz Maroka ponesel prek Alžirije, Tunizije in Libije do Egipta. Po prvih 3500 prepotovanih kilometrih je prispel v pristanišče Aleksandrija, ki je takrat pripadalo mamluškem imperiju. Tudi tu se je srečal z dvema duhovnima možema. Eden izmed njiju je bil že omenjeni šejk Burhanuddin, ki mu je bil napovedal njegovo popotovanje. Drugi mož pa je bil šejk Muršidi, ki mu je obrazložil njegove sanje in kaj pomeni zanj biti potopnik.¹² Ker mu z ladjo iz juga Egipta ni uspelo prečkati Rdečega morja do Hidžaza (zahodnega brega arabskega polotoka), se je vrnil v Kairo, prestolnico amluškega sultanata,

11 Četudi je avtentičnost prerokovega hadisa vprašljiva oziroma je hadis določen kot »šibak« (*ḍaif*), še ne pomeni, da ga prerok Mohamed ni izrekel. Izročilo je imelo pozitiven vpliv tako na Ibn Baṭṭūṭa kakor tudi na pomen znanja, učenosti, in potovanja v islamski tradiciji.

12 L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007), 19.

kjer je preživel mesec dni,¹³ in se od tam odpravil naprej proti Levantu. Prepotoval je Palestino, Libanon in Sirijo: Gazo, Jeruzalem, Tir, Sidon, Tripoli in Alepo, od tam pa prispel do Damaska, kjer je preživel sveti mesec ramadan in se tu končno pridružil veliki odpravi, ki se je pripravljala na romanje v Meko. Ibn Baṭṭūṭi je naposled uspelo obiskati Meko, opraviti romanje v sveto mesto ter obiskati prerokov rojstni kraj Medino, od tam pa se je pridružil iraškim in perzijskim romarjem pri njihovi vrnitvi domov. Tako je prispel v Basro, na poti do Bagdada pa obiskal še Abadan, sultana Atabaka, čudoviti Isfahan, Širaz, Ahvaz, Kufo, Nadžaf in mavzolej četrtega pravovernega kalifa ‘Alīja¹⁴ ter mesto Hilla. Namesto da bi nadaljeval pot do Bagdada s karavano, je Ibn Baṭṭūṭa odšel na šestmesečni obhod po Perziji: od Nadžafa, prek Basre do Isfahana, gorovja Zagros, mesta Širaza, katerega uničujoča mongolska vojska ni zajela, in junija leta 1327 vstopil v nekdanjo prestolnico abasidov, v mesto Bagdad.¹⁵ Sedemdeset let po uničujočem pohodu Mongolov jasno opiše porušeni Bagdad in posledice mongolskega vdora. Opiše tudi stanje po invaziji in kako so Mongolci, Perzijci in drugi zavojevalci

13 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 49.

14 Gibb H. A. R. (ur.), *The Travels of Ibn Baṭṭūṭa*, A.D. 1325–1354, Vol. 1 (London: Hakluyt Society, 1958), 255–257.

15 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkley, Los Angeles, London: University of California Press, 2005), 41, 97.

(*adžam*) vodili in gospodovali nad Irakom in ostalim zahodnim delom islamskega sveta.

Iz Bagdada se je napotil proti severu in se prek Tikrita, Mosula, Nusaybina, Mardina in gore Sindžara, kjer mu je nek duhoven podaril nekaj srebrnih kovancev, vrnil v Bagdad, od tu pa se je ponovno odpravil na romanje v Meko potem, ko je obiskal sultana v Tabrizu. Tokrat se je njegova pot iz Meke usmerila proti jugu, po srečanju z jemenskimi učenjaki pa se je iz Džede podal po morju do otoka Sawaken in nato do Jemna. V Jemnu je obiskal Zabīd in Ta'izz, kjer je srečal kralja dinastije Mudžāhida Nūr al-Dīna 'Alīja. Nekje med letoma 1329 in 1331 je prispel v Aden,¹⁶ od tam pa odplul proti Somaliji. Obiskal je Mogadiš, takrat imenovan ‚Dežela Berberov‘ (*Bilād al-Barbar*), stari arabski termin za t. i. Afriški rog oziroma Somalski polotok.¹⁷ Leta 1331, v času, ko je prispel v Mogadiš, je mesto cvetelo. Ibn Baṭṭūṭa ga je opisal kot »zelo veliko mesto« z mnogo trgovci in »dobrim blagom«, ki ga izvažajo po celem arabskem svetu. Mogadišu je vladal sultan Abū Bakr ibn Sayx 'Umar, ki je tekoče govoril lokalni dialekt in arabščino. Od tu je dalje odpoval do Mombase. Četudi je bila Mombasa majhna, je skozi čas postajala vse pomembnejše trgovsko središče.¹⁸

16 Gibb H. A. R. (ur.), *The Travels of Ibn Baṭṭūṭa*, A.D. 1325–1354, Vol. 2 (London: Hakluyt Society, 1958), 373.

17 J. D. Fage, Roland Oliver, Roland A. Oliver, *The Cambridge History of Africa* (Cambridge University Press: 1977), 190.

18 Dunn Ross E., *The Adventures of Ibn Battuta* (Berkeley, Los

Po dolgem potovanju vzdolž obale je prispel do Kalwe na ozemlju današnje Tanzanije, pomembnega tranzitnega centra za trgovanje z zlatom. Ibn Baṭṭūṭa je mesto opisal kot eno najlepših izmed tistih, ki imajo lesene zgradbe. Od Kalwe je z ladjo odplul nazaj do arabskega polotoka, obiskal Oman, Hermez in Bahrejn. Ponovno je odšel do Egipta, Sirije, Anatolije in se podal na pot prek Turkmenistana, Ukrajine, Bolgarije, na koncu pa prispel v Konstantinopol. Svoje nadvse nepredvidljivo in dolgoletno popotovanje je nadaljeval prek Uzbekistana, Khwārizma, Afganistana, Pakistana, Indije in prek več otokov jugovzhodne Azije vse do Kitajske.

Po svojem tretjem romanju v sveto mesto Meka spregovori o svoji izkušnji potovanja po Indiji in vlogi, ki jo je imel pri sultanu Delhija Muḥammada bin Tughluqa. Po prečkanju Rdečega morja, Kaira, Sinaja, Palestine in Sirije je prišel do mesta Alanye v današnji Turčiji in do mesta Egidir, prestolnice hamitske dinastije. Čeprav se zgodovinarji strinjajo, da je Ibn Baṭṭūṭa prepotoval velik del Turčije, je potek njegove poti še vedno nedorečen.¹⁹ Od Sinope je prek Krimskega polotoka odpotoval do osrčja mongolskega kanata, Zlate horde.²⁰ Tukaj se je srečal s potovalno odpravo Uzbeka Khana in odpotoval

Angeles, London: University of California Press, 2005), 126.

19 Gibb, H. A. R. (ur.), *The Travels of Ibn Baṭṭūṭa*, A.D. 1325–1354 (London: Hakluyt Society, 1958), 533–535.

20 L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I.B. Tauris, 2007), 21–22.

do najsevernejše točke svojega popotovanja, v tatarski Bulgar. To pot je zaradi mraza, snega in temnih dni poimenoval »popotovanje v mračne dežele«. Opisal je tudi pasjo snežno vprego in trgovanje z živalskimi kožuhi.

Leta 1332 oziroma 1334 je prispel v Konstantinopol in tam srečal rimskega imperatorja Andronikosa III.²¹ Prav tako je obiskal Hagijo Sofjo in se sestal s pripadniki vzhodne pravoslavne cerkve. Po mesecu dni bivanja v mestu se je vrnil v Astrakhan in nadaljeval pot proti Bukhari in Samarkandu, kjer je obiskal sodnijo mongolskega kralja Tarmaširina (vladal je v letih 1331–1334). Pot ga je nato vodila v Afganistan, ki je takrat spadal pod vladavino Mongolov, nato pa prispel v Indijo. V Delhiju se je srečal z Muḥammadom bin Tughluqom, enim najbolj poznanim in bogatim, a tudi despotskim in krutim vladarjem muslimanskega sveta, pri katerem je deloval kot sodnik na dvoru.²² Toda ker ni bilo veliko pripadnikov malikitske pravne šole na dvoru in v mestu Delhi, je bilo delo Ibn Baṭṭūṭe omejeno, kljub temu pa je prostovoljno sodeloval s sultanatom in za svoje delo prejel precejšnje

21 Harvey in Charles Beckingham nista prepričana, ali se je Ibn Baṭṭūṭa resnično sestal z imperatorjem, saj ni govoril grško. Ko je naslednje leto papež obiskal Andronicusa II, morda to v resnici ni bil papež, temveč »papas« ortodoksne cerkve, nekdanji kralj George pa eden izmed duhovnih mož. Glej L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007), 23–24.

22 L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007), 26.

plačilo.²³ Ibn Baṭṭūṭa je nato obiskal indijsko mesto Hansi, v Sindu pa se je srečal z mnogimi divjimi živali, ki jih je videl prvič. V tem času je živel tvegano življenje: sicer je bil predan sultanu in je svoje delo opravljal vestno, toda zaradi suma izdaje je bil tudi večkrat v nemilosti. Pod pretvezo, da potuje na *hadž*, je želel zapustiti ta kraj in službo, toda sultan mu tega ni dovolil. Priložnost za odhod iz Delhija se je Ibn Baṭṭūṭi ponudila šele leta 1347, ko je kitajska odprava zaprosila za dovoljenje gradnje budističnega templja v Himalaji za kitajske romarje. Sultan je predlog zavrnil na podlagi islamskega prava, da je tempelj mogoče zgraditi le, če se plača davek. Ibn Baṭṭūṭa se je kot ambasador pridružil odpravi, ki so jo na poti do Kitajske napadli roparji, njega pa oropali. Potoval naj bi v spremstvu tisoč konjenikov, nekaj nosačev daril in petnajst ambasadorjev kitajskega kralja, že čez nekaj dni pa naj bi postal ubežnik z raztrganimi oblačili. Vprašanje, kaj se je zgodilo z odpravo, ostaja nerazrešeno.²⁴ Ibn Baṭṭūṭa je nadaljeval pot proti jugu Indije, nato pa proti Maldivom, kjer je ostal kar devet mesecev, torej veliko dlje, kakor

23 L. P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007), 28.

24 Gibb H. A. R.; Beckingham, C.F. (ur.), *The Travels of Ibn Baṭṭūṭa, A.D. 1325-1354*, Vol. 4 (London: Hakluyt Society, 1994), 773–779; Harvey sicer omenja, da zgodovinski podatki o diplomatskih odnosih med Indijo in Kitajsko o tem ne obstajajo in da je bil Ibn Baṭṭūṭo morda celo izigran. Glej P. Harvey, *Ibn Battuta* (London & New York: Oxford Center for Islamic Studies and I. B. Tauris, 2007), 41–45.